

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Kraft

Citation: Hjortø, Knud: "Kraft", i Hjortø, Knud: *Kraft*, 1902, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_02-shoot-idm140289727191568/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Kraft

anden, og den gamle må nøjes med at tænke sig — tænke sig — —

Løndrups Silen-ansigt skinnede; det så ud, som om han så nøgent.

»Nå, har De nu Deres erotiske — slagtilfælde igen — — skvadderhoved,« sluttede Levison i forsigtig afstand.

Løndrup gik ind til de kolde drikke. Der er sgu ikke noget ved ungdommen alligevel; de vil ikke længere betro deres glæder til en, de glør surt på en, når man vil være imellem dem, de interesserer sig ikke for ens historier, for det, de selv oplever, er jo langt varmere; ak ja, erindringen er alligevel en kold ting, det er varmere at se andres elskov end at huske sin egen. Men ungdommen vil ikke tillade, at den gamle får noget at høre og se af deres elskov; det er sgu ikke ens moralskhed, de er bange for, næ, man er ikke længere noget menneske, man er et tilkommende lig. Så snart ens elskovstid er ovre, så glør de unge på en, som om de vilde sige: »Hvad fanden, er du ikke død endnu!«

Løndrup gik, som sagt, ind til de kolde drikkevarer.

Det var det inderste af værelserne; dær samlede de tørstige og politikerne sig, og samtalen sydede hedt om det ny ministerium. Hvad skulde det blie til? spurte alvorlige mænd; hele udviklingen gik jo i stå på den måde. Gryden var nu skrabet lige til bunden, mente en medarbejder ved »Århundredet«, og hvor vilde kongen hente sine højremænd fra næste gang? »A, det har såmænd ingen nød,« for-

sikrede en socialdemokrat, »den brønd, man øser dumhed og uduelighed af, den er uden bund.«

Løndrup sad og overvejede, hvad man fra et æstetisk eller humoristisk synspunkt kunde sige om ministeriet, og så faldt Stendals myndige røst ind:

»Man kan dog på en vis måde sige, at det går frem, for så vidt som det går tilbage, ti så må det jo engang ende med en forandring. Vi må dog være glade over, at dette ministerium er ringere end det foregående, for det er en fremgang i udsigten til et systemskifte. På samme måde, når det blir mørkere, ved man, at natten skrider frem, og at dagen altså nærmer sig; beholdt man det samme grå i lang tid, så kunde man frygte for, at solen var gået i stå. La dem bare arbejde sig nedad! Desbedre for os. Det er godt, det går tilbage. Når den syge ikke vil hente læge, da må man være glad over, at det tar en så dårlig vending med ham, at han blir nødt til at tilkalde hjælp.«

Løndrup stirrede i et øjeblik betagelse på den talende, som han stod dær, stærk i sit beherskede overmod. Han blev slået af, hvor klar og usammensat denne mand var, han var lettere at gennemskue end nogen anden; der var næsten ingen folder i ham, det hele var blankt og hårdt. Men hvordan anlægge en æstetisk-erotisk målestok på ham! Løndrup skønnede, at denne unge mand kendte lidet eller intet til fruentimmer, det var det, der ikke var til at forstå! Løndrup syntes, han mindedes noget om en ren intellektuel begejstring fra sine bedre dage, men det flygtede for ham som en ung kvindes skuldre fra rystende gammelmands-